

jubilant je ta čas res opustil plezanje, v hoji na nadelanih poteh pa je še vedno vzor pri doseganju zadanih ciljev. Kako vesel in srečen je bil, da je pri 70 letih v treh urah in tridesetih prispel iz Vrat na vrh Triglava, medtem ko se je pri 60 letih kot prvi Slovenec udeležil teka Vasa na Švedskem!

Po koncu druge svetovne vojne ga najdemo med funkcionarji smučarske zveze. Polna tri desetletja je skrbel za smučarski tek kot član komiteja za teke FIS, bil je podpredsednik Smučarske zveze Jugoslavije, s prodorom profesionalizma pa se je umaknil in vso svojo energijo in čas posvetil planinski organizaciji in se vključil med pomembne planinske delavce, da ne rečem funkcionarje.

Leta 1936 je Gregor Klančnik prestopil prag jeseniške Železarne. Takrat najbrže ni niti slutil niti sanjal, da se je za vse življenje zapisal železarjem in se 31. marca 1980 upokojil kot železar.

Kot navdušen športnik je to svojo aktivnost ovenčal s številnimi priznanji, doseženimi uspehi in zmagami - vse te športne dejavnosti pa je podpirala Kranjska industrijska družba. Grega je poleg obiskov gora sodeloval pri gradnji bivakov, pa tudi kos evharističnega križa je nese 1936. leta na Škrlatico.

Po vojni je bil leta 1946 premeščen v jeklaro na Ravnah. V novem okolju se je hitro spoznal s planinskimi in športnimi delavci in bil med soustanovitelji Planinskega društva na Ravnah. Prav gotovo se ga najmanj dve generaciji zelo dobro spominjata kot organizatorja in vodnika številnih vsakoletnih množičnih izletov v Julijce, Karavanke, Kamniške in Savinjske Alpe. Letno se je teh izletov udeleževalo blizu dva tisoč železarjev in njihovih družinskih članov. Mnogi od teh najbrže nikoli ne bi stali na vrhovih naših najlepših gora, kot so Triglav, Škrlatica, Stol, Planjava, Peca - in še in še bi lahko našteval.

Planinsko društvo Ljubljana Matica je že nekaj let čutilo potrebo po prenovi in povečanju planinskega doma na Kredarici, in sicer na podlagi idejnega projekta, ki pa je bil morda preobsežen. Predsednik Planinske zveze Slovenije **dr. Miha Potočnik** je takrat že upokojenega Gregorja Klančnika povabil, da bi prevzel izvedbo projekta za povečanje in prenovu Triglavskega doma na Kredarici, kar je pomenilo izdelati novo projektno nalogo, ki naj bo mnogo racionalnejša, in ko so to sprejeli, oskrbeti izdelavo načrtov z vso investicijsko tehnično dokumentacijo, na podlagi katere je bilo možno dobiti ustrezno lokacijsko in gradbeno dovoljenje. Priprava del za izvedbo je bila tako temeljita, da sta samo dve letni sezoni zadoštovali, da je bila v letu 1983 slavnostna otvoritev.

Podobna Gregova aktivnost je bila pri Koči pri Sedmerih triglavskih jezerih v letih 1986 do 1988. Nato je sledila obnova in povečanje Koče pri Savici ter prenova tovorne žičnice na Komno.

Stopili smo v zadnje desetletje tega tisočletja. To je čas, ko naj bi prvenstveno reševali ekološko sanacijo v visokogorju. V Triglavskem domu električno energijo že pridobivajo s pomočjo sonca, pripravljajo se na izgradnjo sodobnih suhih sanitarij - vendar bi na čistočo naših gora morali misliti vsi.

Gregor Klančnik skrbi tudi za izdajo del planinske zgodovine, na primer o **Jakobu Aljažu**, Triglavskem domu, Koči pri Sedmerih jezerih, sodeluje s Planinskim vestnikom, v vsej tej založniški dejavnosti pa najde čas tudi za svoja lastna dela, za risbe in akvarele. Na čelu Planinskega društva Ljubljana Matica je že deseto leto.

Kaj naj mu rečemo vsi skupaj? Bodi še naprej srečen, uživaj v uspehih svojega dela, bodi povsod, kjer je tvoja beseda dobrodošla in delovna roka potrebna!

Marjan Oblak

Tine Klemenčič - 70-letnik

V začetku septembra 1993. leta smo se zbrali člani upravnega in nadzornega odbora Planinskega društva »Lisca« iz Sevnice na skupni seji, kjer smo med drugim tudi počastili 70-letnico našega dolgoletnega člana upravnega in nadzornega odbora društva **Tineta Klemenčiča**.

Življenje našega planinskega prijatelja in njegovo delo v planinski organizaciji segata daleč v povojna leta. Takoj po končani drugi svetovni vojni je bil med tistimi, ki so pomagali obnavljati požgane planinske domove na Lisci in na novo postavljati planinsko društvo »Lisca«, ki je imelo takrat svoj sedež v Krškem.

Tine sodi med redke člane iz generacije **Jamška, Maurerja, Žvegliča, Blaznika** in drugih, ki so nam bili vzorniki pri obisku gora v tistih povojnih letih. Planinski pohod je takrat sodil v ritual »božje poti«, planince pa smo občudovali kot nekaj posebnega, posebno takrat, ko so se vračali z nahrbtniki, palicami in z gorskim cvetjem okinčanimi klobuki domov v dolino.

Kar dobro je ujel korak z njimi tudi Tine. Gotovo se spominja tistih zborov in sej, ko so krški planinci zapuščali vodenje planinskih domov na Lisci in ko smo te obveznosti prevzemali sevniški planinci. Spominjamo se njegovih pomislekov na občnem zboru, ko smo sklepali o tem, da damo v najem Tončkov dom Konfekciji »Lisca«. Mnogo tega se je nabralo v teh letih in Tine je lahko ponosen, da je imel priložnost pri vsem tem sodelovati in tudi odločati.

Na najvišji točki domovine - na levi je Tine Klemenčič

Tine je bil ob svojih obveznostih v službi in ob težkem delu v svojem vinogradu vedno zvest planinskim pohodom in izletom. Ob vsem naštetem je našel čas in voljo, da je vedno pravočasno prikorakal na železniško ali avtobusno postajo, od koder smo odhajali na planinska romanja. Njegov nahrbtnik je bil vedno poln skrivnosti, ki jih je razodeval v obliki vinske kapljice, ko jo je bil on sam, pa tudi mi, njegovi sopotniki, najbolj potreben.

Na številnih društvenih izletih ni skoraj nikdar manjkal, za kar mu gotovo ob tem jubileju ni žal. Udeležil se je številnih obiskov tujih in domačih gora. Posebno rad se spominja izletov po vrhovih in kanjonih v sosednjih republikah vse od Sarajeva do Črne gore in Dalmacije. Imel je priložnost videti in spoznati lepote bivše Jugoslavije, kar sedanji in bodoči generaciji verjetno še dolgo ne bo dano.

Še na eno zadevo moramo opozoriti. Tine je bil med prvimi, ki je dajal pobudo za prek 100 kilometrov dolgo sevniško planinsko pot. Želel je, da ob tej poti spoznamo lepote naše občine in sevniške okolice, da spoznamo griče in zidaniče, pa tudi redke, vendar dobre domačine in kulturne znamenitosti ob tej poti.

Tine je za svojo aktivnost in delo v planinski organizaciji prejel vrsto planinskih odlikovanj, vključno z najvišjim - zlatim častnim znakom PZS. Tudi MDO Zasavje se mu je oddolžil z zlatim častnim znakom. Na tej seji pa mu je Planinsko društvo »Lisca« Sevnica poklonilo posebno spominsko plaketo, ki ga bo v nje-

govem domu spominjala na planinske in življenjske prijatelje.

Ob koncu srečanja z jubilentom so mu prišli čestitat tudi njegovi bivši sodelavci iz Pošte Sevnica, tako da je bilo vzdušje še prijetnejše. Skupno smo mu zaželeli še veliko obiskov gora in zdravja v nadaljnjem življenju.

Lojze Motore

90 let PD Ajdovščina

PD Ajdovščina je 12. septembra 1993 praznovalo pomemben jubilej - 90-letnico delovanja.

Ustanovljeno je bilo natanko istega dne leta 1903, v času torej, ko se je v našem kraju začela krepiti slovenska narodna zavest. Po svoji starosti spada med najstarejša planinska društva na Primorskem. Ustanovitelji društva in prvi člani planinskega odbora so bili pionirji planinstva, ki so začeli šele utirati pot nastajajočemu planinstvu in turizmu na našem območju. S skromnimi sredstvi so začeli urejati prve planinske poti in graditi planinska zavetišča. S svojim delom so utrjevali narodno zavest, ki je bila v tem času dokaj ogrožena.

Delo, ki je že rodilo sadove, je pretrgala 1. svetovna vojna.

Po vojni so preživeli člani planinskega odbora hoteli obnoviti delo, to pa jim je preprečila italijanska oblast. Ni ustregla prošnjam za obnovev društvenega dela in z odgovori na vloge članov društva so dali vedeti, da ne želijo obnove. Naši planinci, ki so bili nacionalno ogroženi, so ilegalno nadaljevali delo. Kljub zaprekam, nevarnostim in policijskim opozovanjem so se ilegalno zbirali na različnih krajih našega gorskega sveta in s slovensko pesmijo vlivali pogum zatiranemu narodu, ki je 25 let ječal pod tujo oblastjo.

Tudi 2. svetovna vojna je pustila mučne sledi. V našem gorskem svetu so divjali hudi boji, na pobočjih naših planin in v globelih pa so našli večni mir mnogi naši rojaki, ki so se borili za osvoboditev domovine.

Takoj po osvoboditvi so naši neutrudni planinci obnovili društvo in začeli delati. Povezali so se z osrednjim odborom Planinske zveze v Ljubljani. Razvili so svoj planinski prapor. Iz vzorno urejenih zapiskov sej je razvidno, da je bilo društvo izredno delovno. Obnovili so planinske poti in požgane planinske postojanke. Vse so opravili s prostovoljnimi delom.

Z močno voljo in požrtvovalnim delom so zgradili tri planinske postojanke - planinsko kočjo na Čavnu, Iztokovo kočjo pod Golaki in kočjo pri izviru Hublja. Pridruževali so se tudi drugim akcijam v času obnove, gojili pa so tudi družabnost s planinskimi pohodi in prireditvami.

Društvo je vse bolj širilo svoje delo in povečevalo število članov. Ustanavljali so nove sekcije